

RECEP ONAZ

1926'da Antalya'da doğdu.

"Risale-i Nuru arıyorum"

"**1947-1948** senesinde Kastamonu Tosya'da jandarma askeri idim. Asker arkadaşlardan ikisi Mehdi-Deccal meselelerinden bahsederler ve ben de onları dinlerdim. O sırada kendi kendime derdim: *'Eğer benim zamanımda böyle bir Mehdî zuhur ederse, ona tâbi olur ve en ön safta kılıç çekip yürürüm.'*

"**1949**'larda bir tarikata girmiştim, fakat orada pek aradığımı bulamadım ve ayrıldım. Üstadı daha evvel büyük bir zat olarak duymuştum. Bu zata tâbi olmak istiyordum. Fakat, *'Bu büyük zat acaba beni talebeliğe kabul eder mi?'* diye tereddüt içindeydim.

"Antalya'da Yağcı İbrahim Amca diye bir zatın bu işle meşgul olduğunu duymuştum. Ona gittim ve *'Risale-i Nurla nasıl alâka peyda edebilirim?'* diye sordum. O da bana, *'Gel, seni görüştüreyim'* dedi. Ben her geçen gün daha da heyecanlanıyordum. Sonra anladım ki, beni görüştüreceği zat, Süleyman Kaya Ağabeymiş. Süleyman Kaya ile beni tanıştırdı. O zat da bana tesbihatı yazdırdı. Süleyman Kaya Risale-i Nuru temin edebilmem için bana Eğirdir'den bir adres verdi. O zaman postanede Eğirdirli bir arkadaş vardı. Bu işlerden haberi olduğu için, birkaç parça eser temin ettim. Tabiî, bu arada hemen polis takibi de başladı. Fakat biz, elhamdülillah korkmadan bu yolda yürüdük. Allah ebediyyen ayırmasın.

"Ben o zamanlar terziydim. Malzeme almak için İstanbul'a gidip gelirdim. Süleymaniye Kirazlı Mescid'de kalırdım. O zaman orada Fırıncı, Birinci ve Ahmed Aytimur Ağabeyler bulunurdu. Bazen de Ceylân Çalışkan olurdu. Onlarla birlikte çok sohbetlerimiz oldu.

"Onun ziyareti tamam"

"1952 yılında Üstad, Gençlik Rehberi mahkemesi için İstanbul'a geldiğinde, kendisinin Akşehir Palas Otelinde kaldığını duymuştum. Ben de gidip Üstadı ziyaret etmek arzu ediyordum. Tanıdığım bazı arkadaşlar benden evvel ziyaret etmişler ve Üstada benden de bahsetmişler. Ben ziyarete giderken arkadaşlar dönüyorlardı. Yolda karşılaşmıştık. *'Biz Üstada senden bahsettik, gideceğini söyledik'* dediler. Üstad, **'Onun ziyareti tamam, kendisi gitsin'** demiş. Bu bana yetti ve hemen Antalya'ya döndüm. Mahkemeden sonra Üstad Isparta'ya gelmiş. Ben de Isparta'da Hüsrev Ağabeyi ziyaret etmek istedim. Hüsrev Ağabey bana, **'Sen Üstadı ziyaret ettin mi?'** dedi. *'Yok'* deyince beni Üstada gönderdi ve **'Antalya'da bir hizmet olup olmadığını sor'** dedi. Ben sevinç içinde Üstad'ın evine gidip, kapıya çıkan

---

kardeşimize, Üstad'ın Antalya'da bir hizmeti olup olmadığını sordum. Böylece ilk defa Üstadımızı ziyaret edip ellerini öptüm.

Üstad'ın hoparlörle ezana izni

"Daha sonraları Üstadı çok ziyaretlerim oldu. Ziyaret esnasında heyecandan çok iyi bildiğim meseleleri bir müddet cevaplandıramazdım. Üstad'la görüşürken sanki bütün dünyayı unutturdum. Bildiğim birisinin adını da sorsa yine bir müddet cevaplandıramazdım. Üstad bana Zübeyir Ağabeyin tercümanlığında çok ders verdi. Fakat ben o huzurda kendimden geçmiş bir halde bulunurdum. Bir defasında, '*Üstadım, ben müezzin olmak istiyorum*' demiştim. Üstad da, '**Şimdi ezan-ı Muhammedi (a.s.m.) hoparlör vasıtasıyla Arş-ı Âzama işittirilecek derecede gidiyor.**' dedi. Bundan anlamıştım ki, Üstad hoparlör gibi bir icada taraftardı.

"Üstadı ziyaretlerimden birisi Perşembe günüydü. Üstad, '*Elmalı'da talebem Zeynep Hanım var, ona benden çok selâm söyle, merak etmesin, duamda dahildir.*' dedi. Ayrıldım ve o gün Mustafa Ezener Ağabeyin evinde kaldım.

"Zeynep Hanımın Ağlaması neden durdu?"

"Ertesi gün Isparta Ulu Camide Cuma namazı kıldım. Üstad ön saflardaydı. Namazı kıldıktan sonra Üstad kalkıp giderken, bana, '**Sen daha gitmedin mi?**' dedi. Hemen camiden çıkıp Antalya'ya geldim. Kış günü Antalya'dan Zeynep Hanıma selâm götürcek kimse yoktu. Zeynep Hanım Finike'nin bir köyünde ikamet ediyormuş. *Pazar günü sanki kurşun yemiş geyik gibi kalktım.* Garaja nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. '*Pazar günü Elmalı'ya sefer yok, fakat şansın var, bir minibüs hazırlanıyor*' dediler. Minibüs geldi, hemen bindik ve Elmalı'ya gittim. Elmalı'da hiç kimseyi tanıımıyordum. '*Ne yapacağım?*' diye düşünüyordum. Orada bir adam gelerek, '*Ben seni tanıyorum*' dedi. Halbuki ben o zatı tanıımıyordum. Bana '*Antalya'da ben seninle görüştüm*' dedi. Bir daha o zatı göremedim. Allah şahit, Hızır gibi birisiydi galiba. Zeynep Hanımı görmek istediğimi söyledim. O da, '*Burada değil, Finike'de*' dedi. O zaman ben Finike'ye gitmek için üç lira verdim ve bir bilet aldım. Tam Finike'ye gitmek üzereyken o zat yine geldi. '*Zeynep Hanımların bir cenazesi varmış, belki kendileri buradadır*' dedi. Ben de, '*Yakın birisi değilse gelmez*' dedim. Ben yine gidecektim. Bu defa, '*Herhalde yakın birisi*' dedi ve ben de gitmekten vazgeçtim. '*Aldığım bileti geri vereyim*' dedim. Biletçi, '*Ya gidersen ya da biletin yanar*' dedi. Çok geçmeden oradan ayrılmadan bir ses, '*Kimdi o bileti vermek isteyen?*' diye bağırdı. Bileti geri aldılar.

"Zeynep Hanım Teyzenin kızı vefat etmişti. Zeynep Hanım kadınların içinde, şişmanca ve ihtiyar birisiydi. Ben yanına gidince elini öpmek istedim. Ben yaşça torunundan küçük olduğum halde, elini çarşafına sararak uzattı. Hiç durmadan ağlıyordu. Ben elini öptüm ve yanına oturdum. Kadın, '*Kâtibim, evlâdım gitti*' diye devamlı ağlıyordu. Kulağına eğilerek, '*Sana ne mutlu, Üstad Bediüzzaman'dan sana selâm getirdim.*' **Zeynep Hanıma selâm söyle merak etmesin, duamda**

---

dahildir" diyor' dedim. Zeynep Hanım ondan sonra hiç ağlamadı. Hattâ sonra torunları bana merakla sordular. 'O esnada sen ne dedin de, ninemiz ağlamayı kesti ve hiç ağlamadı? Ninemizi hiç kimse susturamıyordu.' Akşam vakti cenazeyi getiren arabayla Antalya'ya döndüm.

"Afyon beraat haberini gazeteye verdim"

"Yine bir gün Üstad'ın ziyaretine gidecektim. Arkadaşlar, 'Üstad seni her zaman kabul ediyor, bizi de götür ve Üstadı ziyaret edelim' dediler. Ben de onları alıp, Isparta'ya ziyaret için gittik. Üstad'ın kapısına kadar vardık. Her seferinde ardına kadar açılan kapıdan gelen ağabeyler, 'Üstadımız çok hasta, hiç kimseyle görüşmüyor' dediler. Kabul edilmeyince kapıdan ayrılıp dağıldık. Yediğim bu tokatın acısıyla Mustafa Ezener Ağabeye gittim. 'Ağabey ben kovuldum, acaba hizmet var mı?' diye sordum. Ezener Ağabey zevkle güldü ve bana, 'Peki öyleyse, hani sen **'Gazeteci bir arkadaşım var'** diyordun. Şu Afyon mahkemesinin beraat kararını gazetede yazdır bakalım. Bunu yapabilecek misin?' dedi. Ben de çalışacağıma söz verdim. Antalya'ya döndüm ve hemen İleri gazetesi sahibi Suphi Beyi gördüm. Bu beraat, Demokratların, hassaten Adnan Menderes gibi bir İslâm kahramanının devrinde olduğu için, sanki kararı o vermiş gibi, 'Adnan Menderes'e açık teşekkür!' yazarak Afyon beraat kararının İleri gazetesinde böylece çıkmasını istedim. Gazetede bu haber aynen benim verdiğim şekliyle neşredildi. Birkaç gazete nüshasını Isparta'ya gönderdim. Mustafa Ezener Ağabey bu kararı neşretmemi söylediği zaman, 'Bundan Üstad'ın haberi var mı? Üstad buna ne der?' diye sorduğumdan bana cevaben, Üstad'ın bundan çok memnun olacağını, bunun çok güzel bir Nur hizmeti olacağını söylemişti.

"Gazeteyi Üstada okudukları zaman, Üstadımız masum çocukların bayramda sevindiği gibi sevindiğini, gazeteyi eline alıp dualar ettiğini, beni tebrikler ettiğini bildirdiler. Daha sonraları Antalya İleri gazetesinde Gençlik Rehberîni de tefrika şeklinde yayınladık. Hattâ **1960'ta** Lem'alar bu şekilde neşrediliyordu. Aynı gazetenin matbaasında Hutbe-i Şamiye'yi de **1957'de** tab ettirdik. Üstad eserin sonuna, gazete sahibinin ismine, bana ve Ezener Ağabeyin ismine dualar yazmıştı.

"O zamanlar Üstadımız **'Hiçbir gazeteye müsaade etmiyorum, yalnız İleri matbaa ve gazetesine müsaade ediyorum'** diye buyurmuştu. Hutbe-i Şamiye'nin yeni harflerle basılmasına Hüsrev Altınbaşak razı değidi. Üstad, **'Çok basılsın'** kendisi ise, 'Az basılsın' diyordu.

"Ders baklavası"

'1960 yılı Ramazan'ının ilk günlerinde yine Üstadı görmek için gitmiştim. Mustafa Ezener Ağabey, **'Bugün Üstad'la ders yapacağız'** dedi. İçeri girdiğimizde diğer arkadaşlar da vardı. Ben Üstadımızın yüzüne bakmadan elini öpüp oturdum. Ders esnasında Tarihçe-i Hayat takip ediliyordu. Bir kitap da bana vermişlerdi. Dersin yerini buldum, fakat takip edemedim. Zira gözlerim durmuyor, kendiliğinden yaşlar boşanıyordu. Bu halim ders bitinceye kadar devam etti. Sadece eser elimde, öylece

---

kalmıştım. Dersten sonra Üstad ders baklavası olarak, kurabiye taksimi için Ceylân Çalışkan'a bir sayı tutturdu. Sayı sırası gelen, kurabiyeyi almıştı. Sonra Üstadımızla vedalaştık ve ayrıldım. Sonra ben o gözyaşlarımı; bu gözler Üstadımızı dünyada son kez görecekmiş ve bir daha göremeyecekmiş gibi yorumlamıştım.

"Günde 15 sayfa Risale-i Nur oku"

"Geçmiş hatıraları insan zaman zaman hatırlıyor. **1952**'lerde Zübeyir Gündüzalp Ağabey bana, '*Sen eserleri okuyor musun?*' diye sormuştu. O zaman ben İslâm yazısı öğreniyor ve Cevşen okuyordum. '*Her gün Cevşen okuyorum*' dedim. O da bana, '*Kardeşim şimdi Cevşen değil, hiç olmazsa günde on-on beş sayfa Risale-i Nur okuyacaksın*' dedi. Ben de öyle yapmaya başladım ve çok faydasını gördüm. Sanki neyi ve hangi meseleyi okumuşsam ertesi günü bana o soruluyor ve ben de cevap veriyordum. O zaman böyle hadiseler çok vaki oluyordu. Şayet Nurları okuyup da iyi bilmeseydim bana sorulan sorulara cevap veremezdim."

(Son Şahitler adlı eserin, dördüncü cildinden derlenmiştir...)